

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: J. B.
X
zastoupen advokátem Mgr. Martinem Křížem
Davidovičova 1675/4, 198 00 Praha 9

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 3. 2024, č. j. JMK 38468/2024,

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému *se nepřiznává* náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Žalobce podle správních orgánů porušil svou povinnost vyhovět dvěma výzvám policie – (1) k podrobení se vyšetření za účelem zjištění, zda neřídil pod vlivem alkoholu, a (2) k předložení zelené karty. Podle žalobce pro první uvedenou výzvu nebyly důvody, protože ji policisté učinili s velkým časovým odstupem od řízení vozidla. A druhou mu neumožňoval splnit jeho zdravotní stav. Námitky žalobce však tváří v tvář důkazům ve spise neobstojí.

II. Skutkové okolnosti a rozhodnutí správních orgánů

2. V sobotu 15. 7. 2023 před půl devátou ráno žalobce oslovil na Lidické ulici v Brně hlídku policistů. Požádal je, jestli by ho nesvezli do nedaleké Úrazové nemocnice Brno. Policista se

ho ptal, co se mu stalo. Žalobce odpověděl, že špatně spolkl. Měl načervenalý otok („bouli“) na přechodu levé čelisti a krku. Policisté žalobci doporučili návštěvu lékaře, ale sdělili mu, že ho do nemocnice nemohou odvézt. Žalobce se jich nato zeptal, zda mu chtějí říct, že má „naplout“ do auta a odvézt se tam. Výslovně řekl „Já jsem požil“. Policisté jeho návodnou otázku vyvraceli a doporučili mu taxík, sanitku nebo chůzi, protože nemocnice byla kousek. Pak ještě volali na odcházejícího žalobce, že mu neřekli, že má jet.

3. O chvíli později policisté zaznamenali, že žalobce nasedl nedaleko za nimi do auta. Vydali se situaci zkontrolovat. Žalobce se v autě rozjel, a proto ho policisté na Lidické ulici u domu č. 19 zastavili. Následovala výměna názorů ohledně toho, co se stalo po prvotním oslovení policistů žalobcem. Ten si začal volat sanitku, protože podle svých slov nemohl dýchat. Během toho jeden z policistů vyzval žalobce k předložení dokladů. Žalobce odpověděl, že je od něj nedostanou. Poté, co se žalobci udělalo hůře, pro něj přijela sanitka a převezla ho do nemocnice.
4. V nemocnici žalobce podstoupil vyšetření. V 11:45 ho tam policista vyzval, aby se podrobil orientačnímu a lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve, zda nebyl při řízení ovlivněn alkoholem. Žalobce to odmítl.
5. Policie předala věc Magistrátu města Brna („magistrát“). V oznámení přestupku mj. uvedla, že žalobce jeví známky požití alkoholu (zápach alkoholu z dechu, odmítavé podrážděné chování). Magistrát vydáním příkazu zahájil se žalobcem řízení o přestupku. Žalobce proti příkazu podal odpor. Dne 2. 11. 2023 se konalo ústní jednání za účasti žalobce i jeho zmocněnce.
6. Žalobce zpochybňoval zákonnost výzev k předložení dokladů a podrobení se vyšetření. Ve vztahu k dokladům uvedl, že žalobci nebylo dobře. Nemělo smysl ho k čemukoliv vyzývat. Ve vztahu ke vyšetření namítal, že v době výzvy již nebyl řidičem. Následně magistrát přehrál k důkazu všechny videozáznamy a žalobce s jeho zmocněncem se k nim vyjádřili. Žalobce podle svých slov policistům sdělil, že má dýchací potíže a ukazoval na krk. Nevěděl, co policistům říct, aby ho odvezli, tak jim řekl, že požil. Nemyslel tím, že před jízdou požil alkohol. Zmocněnec žalobce navrhl výslech policistů, výslech partnerky žalobce a dotaz u operátora ohledně realizovaných hovorů žalobce. Dodal, že žalobce s ohledem na svůj zdravotní stav jednal v krajní nouzi.
7. Magistrát poté rozhodnutím ze dne 18. 12. 2023, č. j. OPD-42103/23-37 („rozhodnutí magistrátu“), shledal žalobce vinným, že v době, kdy byla jeho schopnost k řízení vozidla snížena v důsledku jeho zdravotního stavu, na výzvu policisty nepředložil řidičský průkaz, osvědčení o registraci vozidla a zelenou kartu a odmítl se podrobit orientačnímu a odbornému lékařskému vyšetření, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn alkoholem. Žalobci za to uložil pokutu 28 000 Kč spolu se zákazem činnosti řízení všech motorových vozidel na 14 měsíců.
8. Žalobce se 31. 12. 2023 odvolal. O dva týdny později své odvolání doplnil. Úřední osobu magistrátu označil za podjatou. Shledal u ní snahu potrestat žalobce, povrchní nesprávné závěry a závažná procesní pochybení. Skutková zjištění namísto řádného dokazování nahrazují spekulativní závěry úřední osoby k tíži žalobce. Magistrát se nevypořádal s vyjádřením žalobce a odmítl provést navržené důkazy. Úřední osoba při ústním jednání měla předtištěné do protokolu jen pasáže k tíži obviněného, pokládala kapciózní otázky a k její velké nelibosti odmítala vidět a protokolovat důkazy ve prospěch žalobce. Rozhodnutí magistrátu bylo podle žalobce nepřezkoumatelné. Žalobce viděl rozpor v tom, že na jedné

straně magistrát uznal nepříznivý zdravotní stav žalobce, ale nezohlednil, že mu bránil v předložení dokladů. Poukazoval také na časovou nesrovnalost mezi úředním záznamem o výzvě k podrobení se vyšetřením a videozáznamem tohoto úkonu.

9. Dále žalobce magistrátu vytýkal, že v době výzvy v nemocnici již nebyl řidičem. Odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2011, č. j. 2 As 1/2011-60, jehož podmínky nebyly splněné. Chyběla tu bezprostřednost výzvy s provozem na pozemní komunikaci. Magistrát podle žalobce neodůvodnil, v čem viděl dostatečné důvody pro tuto výzvu. Spekuloval také o tom, že u žalobce byl cítit zápach alkoholu z dechu. Úřední záznam policistů není důkazem. Magistrát se navíc nevypořádal s judikaturou, na níž žalobce poukazoval.
10. Žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 3. 2024, č. j. JMK 38468/2024 („rozhodnutí žalovaného“), změnil výrok rozhodnutí magistrátu. Vypustil z něj zmínku o snížené schopnosti žalobce řídit a zúžil část přestupkového jednání v podobě nepředložení dokladů jen na zelenou kartu. Snížil žalobci pokutu na 26 000 Kč. Zákaz řízení snížil na 12 měsíců. Rozhodnutí magistrátu ale neshledal nepřezkoumatelným. K námitce podjatosti žalovaný uvedl, že postup úřední osoby v řízení nelze považovat za důvod pro vyloučení úřední osoby z projednávání a rozhodování věci pro podjatost. Podle žalovaného magistrát shromáždil dostatečné podklady, na jejichž základě zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Šlo zejména o spisový materiál předložený policií (oznámení přestupku, úřední záznamy, videozáznamy pořízené policisty, úřední záznam o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky před anebo během jízdy, písemná poučení, fotografie obviněného).
11. Pokud jde o přestupek nepodrobení se výzvě ke zjištění, zda není pod vlivem alkoholu, žalovaný odkázal na videozáznam. K námitce, že v té době nebyl účastníkem silničního provozu, uvedl, že časová prodleva sama o sobě neznamená, že výzva nemá přímou souvislost s aktivní účastí obviněného na provozu na pozemních komunikacích coby řidiče. Rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 2 As 130/2011-63, není případný, protože jeho skutkové okolnosti jsou odlišné. V dané věci řidič už cca hodinu neřídil a konzumoval doma alkohol. Zde dřívější výzva k podrobení se vyšetření nebyla možná vzhledem k přivolání záchranné služby a převozu žalobce do nemocnice.
12. Příčinou souvislost mezi řízením vozidla a výzvou policisty nepřerušuje ani cca tříhodinový rozestup. Vše, co se odehrálo v době od řízení vozidla do výzvy policisty, bylo součástí řešení nastalé situace. Policisté od počátku komunikace se žalobcem měli podezření, že je pod vlivem alkoholu. Sám uvedl, že „požil“. Výzva měla smysl, protože žalobce od zastavení až do výzvy žádný alkohol nepil. Pokud by se tedy výzvě podrobil a výsledek byl pozitivní, bylo možné provést zpětný propočet, zda byl ovlivněn alkoholem (a do jaké míry) v době řízení vozidla. Veškeré relevantní okolnosti plynou z videozáznamů. Další dokazování v tomto směru tedy bylo nadbytečné.
13. Podle žalovaného pak žalobce nejednal v krajní nouzi. Skutečnost, že policistům nepředložil zelenou kartu, se prokázala z videozáznamu silniční kontroly, kde na výzvu policisty k předložení dokladů reagoval slovy „Ani jedno ode mě nedostanete.“ Zdravotní stav mu v předložení zelené karty nebránil. Minimálně v úvodu silniční kontroly (policista vyzval žalobce k předložení dokladů bezprostředně po zastavení) mu jeho zdravotní stav předložení dokladů umožňoval. Zhruba první dvě minuty silniční kontroly s policisty polemizoval. Sám telefonoval a volal si záchrannou službu atd. Až cca po dvou minutách předá telefon

policistovi a přestal komunikovat. Námitky žalobce týkající se nepředložení zelené karty tedy podle žalovaného nebyly důvodné.

III. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

14. Žalobce nejprve namítá porušení práva na spravedlivý proces. Obě rozhodnutí jsou podle něj nepřezkoumatelná. Obsahují závěry bez dokazování. A správní orgány odmítly bez odůvodnění důkazní návrhy. Magistrát neprovedl výslech policistů, ačkoliv to žalobce navrhoval. Jeho podjatá úřední osoba namísto toho učinila skutkové závěry bez dokazování, svévolně a spekulativně k tíži žalobce. Magistrát se nevypořádal se ani s poukazem žalobce na judikaturu.
15. Žalovaný na odvolací námitku nepřezkoumatelnosti reagoval obecnými frázemi. Nenařídil jednání a neprovedl žádný důkaz. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje pouze obecný odkaz na to, že odvolací orgán rozhodnutí přezkoumal a jeho důvody shledal správnými, je nepřezkoumatelné. Musí být zřejmé, jak správní orgán naložil s námitkami účastníka řízení. Žalobce mj. namítal, že v době výzvy policisty rozhodně nebyl řidičem. Tuto svoji stěžejní námitku žalobce rozvedl poukazem na skutkové okolnosti, právní předpisy a judikaturu. Magistrát jen uvedl, že policisté „měli pádný důvod k výzvě“ a žalovaný takový důvod přijal. Žalobcova argumentace se podle něj „neuplatní“, aniž by vysvětlil proč. Nezaobíral se ani otázkou toho, zda byl žalobce řidičem. Oba správní orgány se k tomu nevyjádřily vůbec a *de facto* ignorovaly námitky žalobce.
16. Žalovaný se také vůbec nezaobíral podstatou námitky podjatosti vůči úřední osobě. Měla negativní vztah k účastníkovi řízení. Takový postup není vedením řízením. Jde o postup podjatý ve snaze uložit žalobci sankci za každou cenu. Opírala se o spekulativní závěry namísto řádného dokazování. Úřední osoba měla při ústním jednání předtištěné fráze do protokolu o jednání, které měly vyplývat z kamerových záznamů, ačkoliv tam nejsou. Její „stanovisko k odvolání“ žalobce před vydáním rozhodnutí nedostal, čímž došlo k porušení práva podle § 36 odst. 3 správního řádu. O námitce podjatosti nebylo vůbec rozhodnuto. Proti rozhodnutí o námitce podjatosti má účastník řízení právo se odvolat. Toto právo žalovaný žalobci upřel.
17. Podle žalobce policisté neměli právo ho vyzvat k podrobení se vyšetření. Rozhodnutí stojí na nesprávném vyhodnocení definice „řidiče“. Žalovaný se vůbec nevypořádal se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2012, č. j. 2 As 130/2011-63. Policista podle tohoto rozhodnutí nesmí libovolně a svévolně kohokoli vyzývat odkazem na § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, pokud se tato osoba neúčastní přímo provozu na pozemních komunikacích (v daném případě došlo k výzvě hodinu po řízení). K výzvě došlo až s odstupem 3 hodin a 15 minut v nemocnici. Žalobce byl rozrušený a s viditelnou boulí na krku. Ztratil ten den ráno vědomí a podstoupil po dobu několika hodin lékařská vyšetření. Žalobce uvnitř budovy nebyl řidičem. V úředních záznamech je navíc nepravdivě čas výzvy. Úřední záznamy, ze kterých žalovaný vychází, nejsou důkazem. Žalovaný měl také vysvětlit, proč neprovedl v odvolání navržené důkazy.
18. Žalovaný spekulativně a bez dokazování dovodil, že žalobci *de facto* nic nebylo. To koliduje s obsahem nahrávek a dokazování. Žalobce postihla nenadálá závažná zdravotní indispozice – obrovská boule mezi čelistí a krkem (proto oslovil policisty s prosbou o pomoc). Bránila mu v dýchání, utlačovala krkavici a přisun krve do mozku. Stav žalobce se viditelně zhoršoval do takové míry, že zkolaboval a ztratil vědomí. Poté byl dlouho v péči lékařů.

Správní orgány měly povinnost zjistit lékařský stav žalobce dotazem na příslušné zdravotnické zařízení.

19. Podle žalovaného se žalobce dopustil druhého přestupku, pokud za shora popsané situace nevyhověl výzvě k předložení zelené karty. Výzvy učiněné osobě, která se dusí, kolabuje a ztrácí vědomí, jsou podle žalobce nezákonné. Absentuje subjektivní stránka jednání žalobce. Jde o okolnost vylučující protiprávnost. Zdravotní stav žalobci bránil jakékoli výzvě vyhovět. Z kamerového záznamu není zřejmé, že by policisté učinili kategorickou výzvu „jménem zákona předložte zelenou kartu.“
20. **Žalovaný** ve vyjádření k žalobě uvedl, že námitku podjatosti – uplatněnou žalobcem až v doplnění odvolání – vypořádal v odůvodnění svého rozhodnutí. Žalobce spatřoval podjatost úřední osoby v jejím postupu v řízení (nevyhověla jeho důkazním návrhům, dostatečně se nevypořádala s jeho argumentací). To není důvodem podjatosti. Žalobce navíc neuplatnil námitku bez zbytečného odkladu, nebylo tedy nutné se jí věcně zabývat a rozhodovat o ní postupem podle § 14 správního řádu. Námitku podjatosti žalobce mohl uplatnit již v samotném řízení před magistrátem. Žalovaný tuto námitku nicméně vypořádal. Stanovisko správního orgánu I. stupně k odvolání pak podle žalovaného není podkladem pro rozhodnutí odvolacího orgánu o odvolání. Žalovaný obecně vypořádal argumenty žalobce přezkoumatelným způsobem.
21. Žalovaný v rozhodnutí uvádí, jak dospěl k závěru, že žalobce byl řidičem vozidla. Policisty zastavené vozidlo řídil. Výzva policistů k podrobení se vyšetření ke zjištění ovlivnění alkoholem byla důvodná a odpovídala předpisům. Tento svůj závěr žalovaný opřel o judikaturu Nejvyššího správního soudu. Stěžejním důkazem byly videozáznamy. Důkazní návrhy žalobce správní orgány nevázaly. Vypořádaly se s nimi dostatečně. Žalovaný ve svém rozhodnutí vysvětlil, proč považoval další dokazování za nadbytečné.
22. Pokud jde o přestupek nepředložení zelené karty, pak žalovaný odkazuje na videozáznam silniční kontroly. Policisté na jejím počátku vyzývají žalobce k předložení dokladů, na což reaguje slovy „Ani jedno ode mě nedostanete“. Minimálně v úvodu silniční kontroly, kdy policisté žalobce k předložení dokladů vyzvali, mu jeho zdravotní stav předložení dokladů umožňoval. Zhruba první dvě minuty silniční kontroly s policisty polemizoval o tom, co jim sdělil a nesdělil a zda ho měli či neměli odvézt do nemocnice, sám telefonuje a volá si záchranou službu. Až cca po dvou minutách předá telefon policistovi a přestává komunikovat.

IV. Posouzení věci

23. Žaloba *není důvodná*.

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí

24. Rozhodnutí žalovaného není nepřezkoumatelné, jak žalobce namítá. Nepřezkoumatelnost znamená nemožnost soudu přezkoumat určité rozhodnutí, protože nelze zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76, č. 1566/2008 Sb. NSS). Ke zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost proto soudy přistupují pouze v případech těch nejzávažnějších vad rozhodnutí, pokud pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, a ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů má místo zejména tehdy,

opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2019, č. j. 7 As 362/2018-23).

25. Správní orgány navíc nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38). Je též třeba připomenout, že prvostupňové a napadené rozhodnutí z hlediska soudního přezkumu představují jeden celek (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2017, č. j. 7 As 292/2016-29).
26. Rozhodnutí správních orgánů vadou nepřezkoumatelnosti v tomto případě netrpí. Žalovaný své rozhodnutí řádně odůvodnil, zohlednil přitom okolnosti případu žalobce a veškeré jeho námitky srozumitelně a přesvědčivě vypořádal. To, že žalobce se závěry žalovaného věcně nesouhlasí, ještě neznamená, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Pokud by tomu tak bylo, žalobce by ostatně ani nemohl formulovat konkrétní žalobní námitky týkající se podstaty věci. Už to, že žalobce vznesl námitky vůči meritu obou přestupků, z jejichž spáchání ho správní orgány shledaly vinným, je důkazem o tom, že podmínku své přezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného splňuje.
27. Z celku rozhodnutí magistrátu a žalovaného podle soudu plyne přezkoumatelný názor na jádro věci – zda žalobce spáchal oba přestupky, o co to správní orgány opírají, a proč neshledaly důvodnými námitky žalobce. Námitky poukazující na nepřezkoumatelnost tedy nejsou důvodné.

Podjatost úřední osoby a námitka porušení § 36 odst. 3 správního řádu

28. Pokud jde o podjatost úřední osoby, pak soud souhlasí se žalovaným, že žalobce neuplatnil tuto námitku bez zbytečného odkladu, jak to vyžaduje § 14 odst. 3 věta druhá správního řádu. Vytýkal jí snahu potrestat žalobce za každou cenu, spekulativní nesprávné závěry, závažná procesní pochybení, že měla při ústním jednání předtištěné do protokolu jen pasáže k tíži žalobce, že tehdy pokládala kapciózní otázky a k její velké nelibosti odmítala vidět a protokolovat důkazy ve prospěch žalobce. Proti naprosté většině těchto výtek – pokud v nich spatřoval podjatost – měl žalobce podat námitku bez zbytečného odkladu po ústním jednání dne 2. 11. 2023. Objevily se ovšem až v doplnění odvolání ze dne 14. 1. 2024. Tam se také poprvé objevila tvrzení o podjatosti. Rozhodnutí magistrátu zmocněnec žalobce obdržel skoro měsíc předtím. Ani tyto výtky tedy neuplatnil bez zbytečného odkladu.
29. Za takové situace správní řád stanoví v § 14 odst. 3 věta druhá jasný následek – k námitce podjatosti neuplatněné bez zbytečného odkladu se procesně nepřihlédne. Správně se navíc žalobce měl obrátit na magistrát a služebně nadřízeného úřední osoby (§ 14 odst. 3 věta poslední). Proti jeho rozhodnutí by se pak mohl bránit odvoláním, čehož se nyní domáhá. Správní orgány tedy neupřely žalobci rozhodování o jeho námitce podjatosti. Upřel si jej sám.
30. Žalovaný se s touto námitkou každopádně vypořádal. Podá-li totiž účastník námitku podjatosti pozdě, sice se o ní procesně nerozhoduje samostatným usnesením, nicméně se jí musí příslušný správní orgán zabývat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2013, č. j. 1 As 89/2010-152, odst. 29). Důvody, pro které neshledal úřední osobu podjatou (viz bod 28 výše), jsou podle soudu přílehlavé – žalobce si opravdu stěžuje jen na samotný postup úřední osoby v řízení, který sám o sobě nezakládá důvod podjatosti. Není

z něj zřejmé, že by měla s ohledem na svůj poměr k věci, k žalobci nebo jeho zmocněnci takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti (§ 14 odst. 1 správního řádu). Vše, co žalobce úřední osobě vytýká, jsou spíše otázky zákonnosti jejího procesního postupu a meritorního rozhodnutí, nikoliv její podjatosti. Námitce, že měla při ústním jednání předtištěné do protokolu jen pasáže k tíži žalobce, pak neodpovídá obsah tohoto protokolu, který je součástí spisu, ani jiný podklad v něm.

31. Žalobní bod týkající se podjatosti úřední osoby proto není důvodný.
32. Žalobce ještě namítá, že neměl možnost se vyjádřit ke stanovisku úřední osoby k odvolání. Vidí v tom porušení § 36 odst. 3 správního řádu. Vzhledem k tomu, že stanovisko je z doby po vydání rozhodnutí magistrátu, se tato námitka mohla vztahovat jen k rozhodnutí žalovaného. Jak ovšem správně tvrdí žalovaný, stanovisko správního orgánu I. stupně k odvolání není podkladem pro rozhodnutí odvolacího orgánu o odvolání. O porušení § 36 odst. 3 správního řádu tedy nejde.

Opomenuté důkazy

33. Žalobce dále namítá, že se správní orgány nevypořádaly s jeho důkazními návrhy. Obecně platí, že obviněný z přestupku má samozřejmě právo navrhnout důkazy k prokázání svých tvrzení. A správní orgán má zásadní povinnost je provést. Pokud tak neučiní, musí odůvodnit, proč navrhovaný a neprovedený důkaz považuje za nepotřebný (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 27. 8. 2001, sp. zn. IV. ÚS 463/2000).
34. Magistrát ve svém rozhodnutí uvedl, že výslech policistů považuje za nadbytečný, protože vše podstatné bylo ve spisovém materiálu. Žalobce podle něj ani neuvedl, z jakého důvodu požaduje výslech zasahujících policistů a co by tento výslech měl objasnit nebo prokázat. Nepřistoupil ani k výsledku přítelkyně žalobce, která by nemohla v této věci uvést nic podstatného, protože nebyla u kontroly a ve věci nelze předpokládat její nestrannost. Její výslech by proto byl nadbytečný.
35. Žalovaný pak ve svém rozhodnutí konstatoval, že veškeré relevantní okolnosti pro posouzení odpovědnosti žalobce za přestupek týkající se výzvy v nemocnici prokazují zejména pořízené videozáznamy. Z nich je zřejmé, že žalobce byl řidičem vozidla, i to, že ho policista vyzval k podrobení se vyšetření ke zjištění, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn alkoholem, což odmítl. Další dokazování v tomto směru tedy bylo podle žalovaného nadbytečné. O zjištěných rozhodných skutečnostech nepanovaly důvodné pochybnosti. K výsledku policistů a přítelkyně žalobce pak žalovaný dodal, že by nemohly k věci přinést informace, které by nebyly zřejmé z videozáznamů (tj. že žalobce před započatím řízení neuváděl, že by mu zdravotní stav bránil v řízení vozidla a na počátku silniční kontroly byl plně zdravotně způsobilý k řízení vozidla, s policisty minimálně dvě minuty hlasitě komunikoval i telefonoval). Přítelkyně žalobce nebyla ve vozidle, neměla tedy relevantní informace o tom, v jakém zdravotním stavu usedal za volant.
36. Správní orgány proto podle soudu odůvodnily, proč navrhované důkazy považovaly za nepotřebné. Námitka, že odmítly bez odůvodnění důkazní návrhy, není opodstatněná.
37. Pro úplnost soud dodává, že v řízení před magistrátem žalobce ještě navrhoval dotaz u operátora ohledně realizovaných hovorů žalobce. Na tento návrh už ovšem sám neupozorňoval v odvolání, kde poukazoval jen na výslech policistů a přítelkyně. Správní orgány (a zejména magistrát) sice výslovně na tento návrh nezareagovaly, v kontextu okolností této věci i toho, že nešlo o důkaz, který by měl potenciál přinést něco nového

k jádru jejího posouzení, však nejde o vadu, která by měla za následek nezákonnost napadených rozhodnutí.

Výzva k podrobení se vyšetření za účelem zjištění, zda žalobce nebyl pod vlivem alkoholu

38. Podstatou meritorních námitek, které se týkají výzvy k podrobení se vyšetření za účelem zjištění, zda žalobce nebyl pod vlivem alkoholu, je, že žalobce s odstupem tří hodin a čtvrt nebyl řidičem, kterému lze takovou výzvu dát. Chyběla už u něj bezprostřední souvislost s účastí na silničním provozu. V konkrétních okolnostech této věci však podle soudu tato souvislost stále trvala.
39. Jak vyplývá z judikatury, mezi důvodem učinění výzvy a účastí vyzývané osoby v provozu na pozemních komunikacích jakožto řidiče musí existovat na první pohled zjevná souvislost. Naplnění tohoto předpokladu přitom není na překážku, pokud byl řidič přímým účastníkem silničního provozu před určitým časovým okamžikem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2011, č. j. 2 As 1/2011-60). Řidičem pro účely daného přestupku tedy není pouze osoba, která aktuálně řídí či bezprostředně před provedením výzvy řídila vozidlo. Ale i osoba, která jízdu na pozemní komunikaci ukončila, avšak souvislost výzvy s účastí této osoby v provozu na pozemních komunikacích je zřejmá a nepřetržená jinou déletrvající činností či dějem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2012, č. j. 2 As 130/2011-63). Přibývajícím čas od dopravní nehody významně ovlivňuje smysluplnost výzvy i souvislost s provozem na pozemních komunikacích. Výzva k vyšetření proto musí mít vypovídací hodnotu k době řízení vozidla (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2016, č. j. 9 As 62/2016-34).
40. Soud zjevnou souvislostí mezi výzvou v nemocnici a účastí žalobce v provozu shledává, ačkoliv ji policisté vznesli až po více než třech hodinách od doby, kdy žalobce řídil. Jak žalovaný uvedl, policisté měli od počátku podezření, že žalobce je pod vlivem alkoholu. Sám jim řekl, že „požil“. Jeho následné vysvětlení, že to řekl jen proto, aby ho odvezli do nemocnice, není přesvědčivé. Výzvu poté policisté učinili – s ohledem na chod událostí a poněkud vyhrocené dění během kontroly – nejdříve jak mohli. Žalobce od zastavení až do výzvy žádný alkohol nepožil. Pokud by se výzvě podrobil a výsledek byl pozitivní, bylo možné provést zpětný propočet, zda byl pod vlivem alkoholu (a do jaké míry) v době řízení vozidla. Výsledek vyšetření ale také mohl být negativní a mohlo se ukázat, že pod vlivem alkoholu v době řízení nebyl. Výzva tedy podle soudu nadále měla svůj smysl a rozumný účel.
41. Žalobce se však rozhodl zabránit zjišťování okolnosti, zda byl pod vlivem alkoholu v době řízení. Z toho plyne jeho přestupková odpovědnost. Porušil totiž § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, ze kterého stále plynula jeho povinnost se na výzvu podrobit vyšetření ke zjištění, zda nebyl ovlivněn alkoholem. A to je podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu přestupkem.
42. Námítka týkající se souvislosti mezi výzvou v nemocnici a účastí žalobce na silničním provozu proto nejsou důvodné. Tato výzva byla opodstatněná.
43. Pokud jde o nesrovnalost mezi úředním záznamem a videozáznamem co do času dané výzvy, nejde o věc, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí správních orgánů. Z videozáznamu jasně plyne, že policista vznesl výzvu v 11:45. S tím pracují i obě rozhodnutí. Tato námitka není důvodná.

Nepředložení zelené karty

44. Pokud jde o nepředložení zelené karty, žalobce namítá, že mu zdravotní stav bránil výzvě k jejímu předložení vyhovět. Chybělo u něj zavinění.
45. Z videozáznamu ovšem prokazatelně plyne verze, na které stojí rozhodnutí správních orgánů. Žalobce v úvodu silniční kontroly nebyl ve stavu, který by mu bránil této výzvě vyhovět, jak nyní namítá. Na výzvu k předložení dokladů zareagoval konfrontačně slovy „Ani jedno ode mě nedostanete.“ Výzvu tedy zaregistroval, pochopil ji, ale výslovně odmítl doklady předložit. Žalovaný u něj vstřícně shledal zavinění ve formě nevědomé nedbalosti. Podle soudu by se s ohledem na postoj žalovaného v daný moment dalo dokonce hovořit o přímém úmyslu (viz § 15 odst. 2 a 3 zákona o odpovědnosti za přestupky).
46. Žalobce každopádně zaviněně porušil § 17 odst. 1 zákona o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla, podle kterého musí mít řidič při provozu vozidla na pozemní komunikaci u sebe zelenou kartu a na požádání ji předložit příslušníku policie. Porušení této povinnosti je podle § 16 odst. 2 téhož zákona přestupkem. Ten žalobce podle soudu nade vši pochybnost spáchal.
47. Námitky žalobce týkající se nepředložení zelené karty proto nejsou důvodné.

Konečné shrnutí

48. Zbylé dílčí námitky (např. vůči použití úředních záznamů) již soud nepovažuje za nutné vypořádávat, protože výše zareagoval na jádro námitek týkající se podstaty věci.
49. Soud shrnuje, že žalobce jednoduše učinil velmi špatné rozhodnutí, pokud se poté, co ho policisté odmítli odvézt do nemocnice, rozhodl řídit. Jakmile se zapojil do silničního provozu, tak na sebe vzal všechny povinnosti, které řidiči mají. Tyto povinnosti poté nesplnil. Proto nyní nese následky v podobě přestupkové odpovědnosti a uložených správních trestů.

V. Závěr a náklady řízení

50. Soud pro nedůvodnost žalobních námitek žalobu zamítl.
51. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát.

Brno 28. června 2024

Martin Kopa v. r.
samosoudce